

NICOLA KNIGHT

Příliš štědré Vánoce

BARONET

Příliš štědré Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Nicola Knight

Příliš štědré Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Příliš štědré Vánoce

Příliš štědré Vánoce

NICOLA KNIGHT

Copyright © 2024 Nicola Knight

Published by arrangement with Rights People, London

Translation © Jana Pacnerová 2025

ISBN tištěné verze 978-80-269-2737-2

ISBN e-knihy 978-80-269-2745-7 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2746-4 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2738-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

KAPITOLA JEDNA

BYL ŠTĚDRÝ VEČER a Felicity Brooksová byla připravená na všechno, co by ji v noci mohlo potkat.

Byla úplně sama ve zvířecím útulku, což jí naprosto vyhovovalo. Její lidožravá šéfka Andrea měla sváteční rande s nějakým záhadným Španělem, kterého poznala na internetu, takže bude k nezastižení nejméně čtyřicet hodin, zatímco on se bude usilovně snažit dostat se jí do kalhotek, a po tu dobu tu velí Felicity.

Cestou do práce zaskočila do malé prodejny Marks & Spencer u benzínky a nakoupila haldu pamlsků, kterými teď byla zavalená Andreina kancelář. Nic slavnostního, nic přehnaně vánočního. Ale i když byla odpůrkyní Vánoc, ani Felicity nemohla na Štědrý den odmítnout balení gumových prasátek se santovskými čepičkami. Ostatně jako každý jiný den. Vyzbrojena pár hotovými jídly, pyžamem a spacím pytle, ohmataným výtiskem *Hobbita* a nedotčeným výtiskem *Odyssea* – věděla, že toho nikdy číst nebude, ale docela ji bavilo nosit ho u sebe – utábořila se na své staré známé protivánoční Vánoce mezi milovanými zvířaty, o nichž věděla, že jí nebudou klást žádné trapné otázky.

Jestli teď ještě dokáže přemluvit své myšlenky, aby přestaly vířit a řinčet jako staromódní herní automat, dostaví se k ní klid a mír. V ubohé snaze zablokovat vlastní úvahy zapnula neduživou starou televizi v koutě, opřela se v kancelářském křesle a projela jednotlivé kanály. Od deseti budou dávat *Smrtonosnou past*. Vyřešeno. Jediný vánoční film, který dokázala snést. No, a pak ještě samozřejmě *Grinch*.

Páni, to jsem ale trapná, pomyslela si Felicity s ne-libostí a zabořila ruku hluboko do pytlíku brambůrků s příchutí soli a octa.

Zhruba každou půl hodinu vstane a projde mezi klecemi, aby zkontrolovala maličké obyvatele útulku. Posledních několik měsíců nedošlo v oblasti záchran celkem k žádným velkým událostem, ale Andrea a Felicity věděly až příliš dobře, že jen co bude po oslavách, bude jim v jednom kuse drnčet telefon, protože všechny ty nevhodně vybrané vánoční dárky v podobě koťat a štěňat skončí nechtěné nebo opuštěné. Jednou našly igelitku s mrtvolkou kotěte jen tak pohozenou u silnice. Felicity z toho byla tak nešťastná, až tehdy večer plakala, dokud neusnula.

Pisklavé mňoukání ji vrátilo do současnosti. Bobby Charlton, černé koťátko se čtyřmi bílými ponožkami a výraznou osobností, visel na mřížích své klece v kočičí školce a snažil se upoutat její pozornost.

„Ale jdi, Bobíku,“ otevřela dveře a opatrně ho vzala do náručí. Nikoli poprvé za tu dobu, co tady pracovala, zalitovala, že na rozdíl od Andrey nemá bujnější poprsí, „kočičí regál“, chcete-li, ale kocourek se zdál celkem spokojený s tím, co nabízela, a vděčně se k ní přitulil. Když ho začala hladit po měkké srsti, zamňoukal o trochu tišeji a šťouchl ji čumáčkem do brady.

Bobby zůstal opuštěný krátce po narození a nějak se mu podařilo přežít zhruba tři dny, než ho Andrea a Felicity našly v uličce za útulkem. Nějaký čas měl namále, protože byl úplně maličký, velice hubený a velice tichý, a ani jedna z nich vlastně nevěřila, že se vzpomatuje. Felicity při té vzpomínce zatrnulo u srdce a přitiskla ho k sobě trochu pevněji, přičemž vdechovala jeho známou vůni podobnou zásypu pro miminka. Bobby samozřejmě nebyl první kotě, které se ocitlo na jejich prahu, ale byl pravděpodobně tím, které udělalo na Felicity největší dojem. Věděla, že nesmí mít žádné oblíbence, ale Bobby byl náramný bojovník a začínal být tak smělý a přátelský, až si ho člověk nemohl nezamilovat.

Ve šteněcí místnosti s jasně žlutými stěnami panoval taky zázračný klid. Přes svátky tu letos měly jen pár pejsků a Felicity před Andreou trvala na tom, že to zvládne. Potají si však o jednoho z nich dělala trochu starosti. Felix a Freddy byli dva mrňaví jezevčíci – jeden černý s pálením, druhý krásně mahagonově hnědý – které jim přivezli před několika týdny. Oba byli nesmírně roztomilí a obvykle velmi přátelští, ale kdovíproč se stávalo, že kdykoli se Felicity přiblížila k Freddymu, tomu hnědému, začal cenit zuby nebo štěkat na celé kolo. I teď, když se Felicity plížila kolem jeho klece, Freddy z pelíšku tlumeně zavrčel. Andrea tvrdila, že se časem umoudří, ale jí se to mluvilo, když ji všechna zvířata okamžitě zbožňovala. Felicity si nikoli poprvé kladla v duchu otázku, co ho asi v životě potkalo, když je tak ostražitý vůči cizím lidem.

Už byl skoro čas na *Smrtonosnou past*. Na starého kamaráda. Felicity pro jistotu zapnula dálkovým ovladačem nahrávání. Dokončila závěrečnou obhlídku a teoreticky byli všichni její chlupatí svěřenci uloženi ke spánku, ale když šlo o zvířata, nebylo nikdy opatrnosti nazbyt. Samozřejmě se dalo čekat nějaké to ošívání a kňourání a za dvě hodiny bude muset dát malému Bobbymu noční krmení, ale prozatím zavládla krátká chvíle klidu. Lenivě se v křesle natočila tak, aby viděla z okna za sebou. Otřela sraženou páru rukávem a ve skle se objevil její odraz. Felicity se lhostejně zadívala do unavených očí, které měla před sebou, na příliš bledý obličej, kterému nedodával zajímavosti ani náznak pih, maličko odstávající uši, jen částečně zakryté rezavými vlasy. Nespokojeně zamlaskala a usilovně se snažila zkoumat pohledem svět za svým obrazem, ale nebylo co vidět. Jen stará známá černočerná tma, která jako by sahala do nekonečna, a občasné ťuk-ťuk-ťuk deště na špinavé okenní tabulce.

V té chvíli se z konce chodby ozval podivný šouravý zvuk.

Následovala krátká pauza a potom zběsilé zabušení na vstupní dveře, hlučné a šokující v nočním tichu. Felicity se rozbušilo srdce v hrudi. Freddymu taky, aspoň to tak znělo, protože pejsek začal zuřivě štěkat.

Kdo by klepal na dveře v tuhle štědrovečerní dobu? Santa jistě ne?

Jestli je to Santa, pomyslela si ve snaze zklidnit si nervy, tak se trochu předběhl. Přesto se tu pro něj patrně najde trochu sherry, jak znám Andreu.

Připlížila se ke dveřím. Freddyho zběsilé štěkání dosahovalo horečných výšin a Felix, který nechtěl zůstat pozadu, vydával pisklavý kňučivý zvuk, který opravdu dokresloval atmosféru.

Neotevře ani náhodou.

Ani náhodou, ani náhodou, ani náhodou.

Místo toho křikla zhruba směrem, odkud zněl šouravý zvuk: „Kdo je tam? Potřebujete něco?“

„Zaplatpámbu, ano, ano, prosím. Vážně potřebuju vaši pomoc,“ zazněl hluboký mužský hlas.

Přesně to by řekl vrah, pomyslela si Felicity. Pracují vražedci i na Štědrý den?

„Chcete, abych někam zavolala?“ *Jako kupříkladu na policii.*

„Nejde o mě,“ odpověděl hlas. „Jde o... no, vlastně vám to musím ukázat. Něco jsem našel a nevěděl jsem, co dělat, a pak mi uklouzly nohy a tady venku je fakt mokro. Můžete mě pustit dovnitř?“

Tak jo, pravděpodobně to není vrah, ale možná jde o blázna. Je to lepší? Co mám dělat, co mám dělat?

„Počkejte chvíli,“ zařvala Felicity, aby přehlušila rámusící psy, stoupla si na špičky a vykroukla zaskleným okénkem ve dveřích. Ale i když přimáčkla na špinavé sklo nos, nezahlédla nic než nějakou tmavou siluetu se záblesky bílé. Co to je? Ježíšek tedy určitě ne.

„Prosím vás, honem, já myslím, že umírá,“ zazněl hlas nanovo a tentokrát se Felicity rozbušilo srdce tak prudce, že to vnímala až v uších.

Má nějaké zvíře. Potřebuje pomoc. Musím otevřít dveře. I kdyby mě měl zavraždit.

Zhluboka se nadechla a odsunula západku vetších dřevěných dveří.

Před ní stál obří, značně neupravený tučňák s bosýma lidskýma nohama a lidským obličejem. Byl velice mokrý a zablácený a v ruku třímал něco, co připomínalo absurdně malou mokrou kuličku špinavého chmýří. Nevěstilo to nic dobrého.

„Pojďte dál,“ ucouvla, aby vpustila ten podivný úkaz do prostor centra. Zavřela za ním dveře, odříkala krátkou modlitbičku o ochranu před vraždícími vánočními tučňáky a otočila se.

KAPITOLA DVĚ

Z TUČŇÁKA SE VYKLUBAL hodně vysoký muž v maškarním kostýmu. Což byla docela úleva. Felicity nastavila ruce a on jí s povděkem předal mrňavý raneček, který si přitiskla pevně k hrudi. Po několika vteřinách úzkosti ucítla, jak se jí tělíčko pod prsty pohnulo.

„Je naživu,“ řekla, sevřené hrdlo jí povolilo, otočila se a zamířila ke kočičí školce vyhledat ručníky a přikrývky. Psi už se chválabohu uklidňovali a chlácholivě na ně mluvila, když procházela kolem dveří jejich místnosti a ujišťovala je, že je všechno v pořádku.

Tučňák ji čvachtavě následoval a přitom vysvětloval, že se pěšky vracel z maškarního večírku, když uslyšel nárek z ostružiní u silnice. Když si do něj posvítíl baterkou v mobilu, našel malé vlhké stvořeníčko se zavřenýma očima a otevřenou tlamičkou, jak ječí, div mu hlavička neupadne. Instinktivně ho zvedl a vylézal z příkopu, přičemž ztratil jednu tučňáčí ploutev. Druhou musel obětovat, když přelézal a pak padal přes nízkou branku před zvířecím útul-

kem, přičemž mu „ten debilní kostým“ dost překážel. A tak se dostal až sem, bos a promáčený. S kuličkou chmýří v náručí. S kuličkou chmýří, která se znepokojivě utišila.

„Nohou si nevšímejte,“ řekla Felicity. „Podejte mi tu zahřívací lampu, ano?“ Ukázala na vysoký dřevěný regál nad řadou kočičích klecí za jeho zády.

„Venku to děsně fičí,“ opáčil Tučňák, podal jí lampu a pak si otřel mokrý obličej stejně mokrým křídlem. „Už jsem myslel, že skončím ve škarpě i s ním. Chudinka. Bude v pohodě?“

„Nevím. Doufám,“ popadla nejměkčí deku, která se dala najít, a jemně do ní koťátko zabalila. Přitom ho bedlivě prohlížela, hmatem hledala oděrky nebo zlomeniny, ale zdálo se, že je kotě celé. Za daných okolností se dalo jen hádat, že jde o kočičí samičku, ale nebezpečně mladou, možná ne víc než dvoudenní. Byla velmi prochladlá a špinavou srst měla splepenou a úplně promáčenou. Byla cítit vlhkým listím. Felicity ji jemně uložila do pelíšku pod nahřívací lampu a jedním prstem ji hladila po hlavičce.

„Tak, Tučňáku,“ řekla a poprvé si ho jaksepatří prohlédla. Zblízka byl ještě vyšší a ramenatější a úzkostlivě na ni hleděl velkýma šedomodkýma očima, přičemž intenzitu dané chvíle mírně kazily velké kapky vody z jeho kostýmu, které mu vytrvale stékaly po nose.

„Tak, Tučňáku,“ opakovala. „Tohle je důležité. Když jste byl tam venku, neviděl jste nebo nezaslechl nějaký náznak, že by někde blízko byla další kočka?“

„Ne, vůbec,“ opáčil a po tváři mu přejel výraz mírné paniky, „ale abych byl upřímný, fakt mi to moc nemyslelo.“ Vyvalil oči, když mu svítilo. „Myslíte, že by jich tam mohlo být víc.“ Nebyla to otázka.

Felicity krátce přikývla. „Ještě by tam mohla být máma, a tohle kotě by mělo daleko větší šanci na přežití, kdybychom ji našli. Taky by mohla existovat další mimina.“

Tučňák nespouštěl oči z její tváře, jak mu to docházelo. Bylo to trochu znervózňující a cítila, jak se červená. Byl překvapivě hezký. Na promáčeného tučňáka. „Co ode mě potřebujete?“ zeptal se.

Zařídili chlupáčkovi co možná největší pohodlí a pak se vydali zpátky do tmy, v rukou odchyťovou past na kočky, ručník a baterku.

Ani nebyl čas odložit tučňáčí kostým, ačkoli Felicity se podařilo najít gumáky, aby bosé nohy netrpěly. Tučňákův oblek byl ještě pořád promočený a jeho nositel se třásl chladem, když se trmáceli přes cestu směrem k příkopu. Na dlažbu vytrvale dopadal mrznoucí déšť a putovalo se jim dost obtížně zásluhou silného protivětru, který komplikoval chůzi a doslova znemožňoval hovor.

Nicméně během několika minut našli úsek příkopu, kde Tučňák prve našel kotě. V délce několika metrů se tam táhla velká spleť ostružiní a sahala až ke shluku stromů na druhé straně hluboké prohlubně, na jejímž dně se hromadila voda. Felicity opatrně nadzvedla velký ostružinový keč, který visel přes okraj, a přejížděla světlem baterky hlubinu pod sebou. Nic.

Zhluboka se nadechla a začala vydávat mňoukavé zvuky, jak ji to naučila Andrea. V prvních několika dnech života vydávají koťata překvapivě silné zvuky a Felicity doufala, že by to mohlo přilákat mámu na-

lezeného kotěte. Přitom vrhla pohled na svého souseda a klidně by přísahala, že Tučňák na okamžik zvedl obočí, ale budiž mu řečeno ke cti, že se zvládl nerozesmát.

A během několika minut se – jako zázrakem – ozvalo vzdálené, ale zřetelné volání jako odpověď. Někde hluboko v příkopu byla přinejmenším jedna další kočka.

„Podržte to,“ nařídila svému novému asistentovi, který se tvářil přiměřeně uznale, a předala mu baterku. Pak se pomalu kradla vpřed a přitom se jí podařilo zapadnout jednou nohou až po kotník do louže. Felicity vytáhla promočenou botu z kalné vody, polohlasem zaklela a plížila se dál, přičemž mňoukala a naslouchala odpovídajícímu volání, které stále znělo, ale jako by sláblo. Stěny příkopu byly v ledovém dešti velice kluzké a vítr jí bičoval obličej a hrozilo, že ztratí rovnováhu, ale nakonec, snad jen čirou silou vůle, se jí podařilo nalézt bezpečnou pozici, kde se pevně usadila.

„Vidíte něco?“ zeptal se Tučňák kdesi nad ní.

„Zatím ne...“ řekla a očima sledovala kužel světla z baterky, kterým zvolna pohybovala kolem sebe. „Počkat! Tady!“

Tmu o kousek dál na mezi pronikal upřený pohled dvou svítících, ostražitých kočičích očí.

„Vsadím se, že je to máma,“ pronesla Felicity polohlasem. „Bud'te úplně zticha. Nesmíme ji vyděsit.“

Začala se lopotit podél okraje strouhy směrem ke kočce, jenže zjistila, že kočka od ní couvá přesně stejným tempem, takže po několika minutách byly od sebe pořád stejně daleko, až na to, že Felicity měla už i druhou nohu pokrytou bahnem.

„Tohle nefunguje,“ zabručela.

„Myslíte?“ otázal se Tučňák odněkud shora.

„Tak teď poslouchám drzé řeči od přerostlého tučňáka. Nic víc nepotřebuju.“

Navzdory situaci se trochu culila, když vylézala z příkopu a chytala se jeho ruky, která jí pomohla zdotat poslední strmý úsek. Ocitla se před ním a nastala krátká, poněkud intenzivní pauza. Rychle pustila jeho ruku.

„Díky, že jste odolal nutkání strčit mě dolů.“ Felicity se odvrátila a shrnovala si mokré vlasy z obličeje. Náhle vnímala, jak blízko u sebe ve tmě stojí.

„Není zač,“ kývl Tučňák hlavou.

Pořád na sobě cítila jeho oči, když kladla kočičí past s návnadou ve formě tuňáka, a zjistila, že se jí třesou ruce, ale dalo se těžko určit, zda za to může chlad, nebo jeho přítomnost. Odstoupili do bezpečné vzdálenosti. Felicity si dřepa a Tučňák se pokusil následovat jejího příkladu, ale jeho kostým nebyl stavěný na tak namáhavou činnost, jak se ukázalo, když se ozval zřetelný trhavý zvuk.

„To jste byl vy?“ zahihňala se.

„Ehm, radši bych se zdržel odpovědi, když dovolíte,“ zněla odpověď.

„Máte pravdu.“

„Tak co bude dál?“

„Teď budeme čekat,“ odvětila Felicity.

A čekali. Po pravdě řečeno, vydrželi přibližně deset minut, než jim začaly jaksepatří drkotat zuby a nastoupila třesavka.

„Vrátíme se sem za chvíli,“ řekla Felicity. „Musíme zkontrolovat mrňouska. A vy byste se měl patrně pře-

vléct, než dostanete zápal plic,“ dodala, když po něm cestou zpátky k útulku vrhla úkosem pohled.

Srdnatě zaplácal mokrými křídly.

„Už jsem s tou věcí tak nějak srostlý,“ zabručel a pokrčil rameny.

KAPITOLA TŘI

PO NÁVRATU DO ÚTULKU FELICITY vyhledala Tučňákovi – „Jsem James, pojd'me si tykat“ – suché oblečení. Odčvachtal se chodbou převléct, zatímco Felicity se věnovala koťátku ve školce a tápala po místnosti v Andreiných obnošených tlustých ponožkách do holínek, přičemž se ty její sušily na radiátoru. Maličký pacient se pod lampou trochu zahřál, ale pořád byl znepokojivě tichý. Felicity rozpustila trochu sušeného mléka, pak zvedla kočičku na hrud' a začala ji krmit kapičkami z mrňavé injekční stříkačky, zatímco uvažovala nad tím, jak podivně se večer vyvíjí. Teprve teď jí něco došlo. Bylo už pět minut po půlnoci.

„Nejspíš bychom si měli popřát veselé Vánoce,“ vzhledla k Tučňákovi – „Vážně, tykej mi“ – když k ní přistoupil. Měl teď na sobě její černé, dole zúžené běžecké kalhoty a bílé tričko, které mu bylo o několik čísel malé a rozhodně zvýrazňovalo jeho, inu, čirou *rozložitost*. Prohrábl si prsty krátké, dosud vlhké blond vlasy a zašklebil se.

„Musíme?“ zeptal se.

Hmmm, to je zajímavé. Blond'áka jsem nečekala, pomyslela si Felicity.

„Neříkej mi, že ses tak nastrojil a neměl kam jít?“ ukázala k igelitkám, jež nyní obsahovaly vodou nacu-
cané pozůstatky jeho alter ega.

„Uf. Ne tak docela.“

„Nechtěl bys to rozvést?“

Tučňák dlouze vzdychl. „No, řekněme prostě, že když má člověk neteř, co má narozeniny na Štědrý den, je hodně těžké odmítnout pozvání. V naší rodině se na to děsně dbá. Jako by nestačila oslava dětských narozenin, letos se rozhodla, že chce maškarní. Jenže... hádej, kdo to zapomněl říct strýčku Jamesovi?“

Odmlčel se a Felicity zjistila, že poslouchá trochu příliš soustředěně, a pokusila se to zamaskovat tím, že zaměřila pohled na kotě ve svých rukou. Přitom změnilo pozici, zjevně chtělo ještě víc mléka. Dobré znamení.

„Bylo tak pozdě, že tohle byl jediný debilní kostým, který jim v půjčovně zbyl v mé velikosti. Tak jo, není to docela pravda, mohl to být Tučňák nebo Wonder Woman,“ uculil se, „ale do těch mrňavých kalhotek jsem se prostě nemohl dostat.“

Usmála se tomu až trochu moc, protože se jí zcela mimoděk v mysli objevil do živých podrobností obraz, jak si natahuje mrňavé kalhotky.

„Právě mi došlo, že neznám tvoje jméno,“ pokračoval a pozoroval ji trochu pobaveně, jako by jí četl myšlenky.

„Aha. Uf, já jsem Felicity. Já vím. Je to děsné. Lidi si vždycky myslí, že jsem musela vyrůstat v literárním klubu, nebo tak něco. Můj bratr dopadl ještě hůř. Jmenuje se Tristan. Myslím, že naši rodiče si o sobě trochu moc mysleli.“ *Už blábolíš. Vzpamatuj se.*

„Mně se Felicity líbí,“ prohlásil James a nepřestával na ni vytrvale hledět.

„Ehm... děkuju, asi. Aspoň někomu. Takže, ehm, proč ta sváteční nabručenost?“ hledala způsob, jak odvést pozornost.

„Protože nesnáším převleky. A sakra nenávidím Vánoce. Tak proto,“ odpověděl tiše a spustil zrak ke kotěti v rukách Felicity.

„Já taky nenávidím Vánoce!“ zvolala dřív, než se stihla zarazit. Nebyla to informace, kterou za normálních okolností dospělým lidem svěrovala, ale najít zrovna na Štědrý den kolegu Scrooge z *Vánoční kole-dy* bylo prostě až moc dokonalé.

Opětoval její upřený pohled. Vykulenýma očima.

„Já je sakra *nenávidím*,“ spustila. „Právě proto tu vlastně dneska večer jsem.“

„Vážně?“ zeptal se James.

Horlivě přikyvovala. „Pracuju tady každý rok. Zaměstnává mě to. Nenávidím všechno komplet. Každou tu debilní věc. Nenávidím jídlo a dárky a pitomý stromeček a vánoční svetry s nápisy jako ‚Sáhni mi na koule‘ a ‚Odpůrci růžičkové kapusty, spojte se!‘ a nenávidím televizní kecy a hudbu a nakupování a vůbec.“

„A vůbec?“ James bezděčně o krok ucouvl.

Felicity došlo, že možná spustila trochu moc zhurta. „Tak jo, no, ne *vůbec* všechno. Mám docela ráda masové paštiky. A ty velké plechovky bonbonů z Quality Street. Jo, a taky to, že na Štědrý večer vždycky dávají *Smrtonosnou past*. Ta jediná to fakt zachraňuje.“

James se na ni vážně zahleděl, jeho oči teď byly v kontrastu s bílým tričkem víc modré než šedé. Opětovala jeho upřený pohled.

„Já sakra miluju *Smrtonosnou past*,“ prohlásil upřímně.

Na vteřinu jako by mezi nimi jiskřila elektřina. Byla to Felicity, kdo jako první odvrátila pohled, a srdce jí přitom prudce bušilo v hrudi. Znovu sklopila oči ke kotěti.

„Takže zbývá jen jedna možnost. Bude se jmenovat Holly. Holly McClaneová,“ prohlásila a zvedla kotě do výšky.

„Perfektní,“ usmál se James od ucha k uchu. Felicity se jeho úsměv líbil.

KAPITOLA ČTYŘI

„TAK JÁ TI ŘEKNU jednu perličku, Tučňáku. Věděl jsi, že kostyméři tohoto filmu vyrobili pro Bruce Willise celou sérii nátělníků? Byly pečlivě odstupňované tak, aby každý byl o trochu špinavější a zakrvácenější a roztrhanější než ten před ním.“

James se zasmál, až ji to příjemně polechtalo na páteři.

„No, tím to úplně ztratilo půvab. Pěkně děkuju. Jaké tílko myslíš, že má teď na sobě?“

„Nooo, řekla bych že možná pětku nebo šestku, co myslíš ty?“

Choulili se spolu v kanceláři a sledovali film s přímotopem puštěným naplno. Felicity se stočila do klubíčka v křesle pod plesnivou starou dekou, kterou našla ve skřínce. James trval na tom, že je spokojený na podlaze vedle ní, přestože zdvořile namítala, že je „host“, pokud se to tak vůbec dalo nazvat. Našla mu aspoň polštář a opíral se o područku křesla, což znamenalo, že je dělilo jen několik málo centimetrů. Felicity se usilovně snažila to nevnímat.

Navzdory pozdní době ani jeden z nich necítil úna-

vu. Vzrušení ze záchrany kotěte spolu s oboustrannou nenávisť ke svátkům jako by jim dalo injekci adrenalinu. Když tedy zlého Hanse Grubera dostihl krvavý osud a začaly běžet titulky, Felicity navrhl, aby se vrátili zkontrolovat kočičí past, a oba doslova vyběhli ze dveří. Přestalo pršet, ale protože se vyjasnilo, značně se ochladilo a vítr byl ostrý a ledový. Felicity viděla páru z jejich dechu, když se čvachtali loužemi a blátem k příkopu.

Jak se blížili, uslyšeli pisklavý nářek. Nářek a cosi, co znělo jako rachocení mříží. Možná uprchlý trestanec?

„Je to ona.“ James se tentokrát ujal vedení a vrhl se přímo do podrostu před ní.

Co má sakra v plánu dělat, až se tam dostane...? ptala se Felicity v duchu, když ho následovala. Ale budiž mu řečeno ke cti, že měl pravdu. Byla to ona. Nebo přinejmenším šlo o kočku. Byla jaksepatří chycená – a byla s tím nadmíru nespokojená. Felicity se sklonila nad pastí a prohlížela si ji, přičemž se snažila nesvítit jí baterkou přímo do očí.

Kočka byla sama ještě mládě, nanejvýš dva až tři roky stará, s velkýma očima, slepenou srstí a zoufale hubeným tělíčkem. Měla úžasný obličej, napůl jasně rezavý, napůl černý, jako by měla jakousi masku, a zelené oči se jí blýskaly strachem, jak se choulila v koutě klece. Vydávala přežalostné kvílivé zvuky a tu a tam se vrhala na mříže, což působilo spíš jako gesto zoufalství než vážně míněný pokus o útěk.

„Přesně vím, jak ti je,“ mumlala Felicity a vydávala konejšivé zvuky ve snaze ji uklidnit. Vnímala, jak se po ní James podíval, když to pronesla, ale jeho němou otázku ignorovala. Teď nebyla vhodná chvíle. Několik minut pátrali po okolí, aby se ujistili, že už tu ne-

jsou další koťata, ale ve vlhké prohlubni nebyly žádné známky života.

„Odneseme tě domů,“ obrátila se zpátky ke kočičce s velkýma očima a přitom se snažila potlačit nervozitu, která jí stoupala do hrdla. Opatrně položila přes past ručník a nárek skoro okamžitě začal polevovat. „Tohle by ji mělo udržet v klidu,“ řekla a v duchu poděkovala Andree za ten tip.

Zvedla past, obrátila se k odchodu a konečně se střetla s Jamesovým pohledem.

„Máme ji,“ řekla a pocítila náhlé nutkání k pláči, které se jí podařilo potlačit jen částečně. James kývl, ale pevně svíral rty a Felicity si uvědomila, že není jediná, koho to trochu překonalo. Opětovala jeho kývnutí v pravém britském stylu a oba beze slova zamířili zpátky k útulku, přičemž se jejich kořist netrpělivě zmítala v pasti a občas se odrazila od jejích bočnic jako chlupatý gumový míč. Gumový míč s drápký.

Za celou dobu, co pracovala v útulku, Felicity ještě nikdy neměla příležitost pozorovat shledání zvířecího mláděte s jeho matkou, a nevěděla, co má čekat. Cítila, jak ji zmáhá nervozita, když se blížili k útulku, a krátce zauvažovala, zda nemá zavolat Andree o radu, ale pak ten nápad zavrhl. Dokáže to.

Když zamířili ke kočičí školce, bylo jasné, že její obavy byly zbytečné. Matka jako by poznala, že její děťátko je nablízku, vlastně už v okamžiku, kdy otevřeli vstupní dveře, a okamžitě začala uvnitř kočičí pasti kvílet z plných plic. A když se svým vzácným nákladem vstoupili do kočičí školky, uslyšeli ještě úžasnější zvuk, který vycházel z kuličky chmýří pod zahřívací lampou. Zanedlouho už na sebe obě kočky volaly a odpovídaly si, jako by vedly rozhovor.

To už se Felicity koulely po tvářích slzy a ona se ni-

jak nenamáhala je skrývat. Velmi jemně položila kočičí past na stůl a gestem vyzvala Jamese, aby zavřel dveře a zabránil tak mámě v útěku. Což bylo naprosto zbytečné, jak se ukázalo, protože tak zoufale toužila po svém děťátku, že jakmile otevřeli past, vyběhla přímo k němu a začala ho celé olizovat. Kotěti jako by se přitom trochu vrátily síly a James i Felicity s úžasem přihlíželi.

„Podívej, co jsi dokázal,“ zašeptala Felicity.

Znovu přikývl, jako uhranutý.

Teprve teď se Felicity podruhé podívala na hodiny. 3:37 ráno. Spolu s úlevou ji zaplavila také únava a začaly se jí zavírat oči. To tedy byla noc! Ale stejně se nedokázala uvolnit. Tohle mimino naléhavě potřebuje nakrmit, pokud má mít šanci na přežití.

Pomalu a jemně, aby kočky nevyděsila, sáhla do skříňky u dveří pro sáček s krmením. Obratně ho roztrhla a opatrně vyklopila obsah do misky pro kočičí matku, kam přidala trochu čerstvé vody. Kočičí matka se tiskla k mřížím, dokud se ruka Felicity nevzdálila dost daleko od klece, pak udělala pár opatrných krůčků a konečně začala zuřivě hltat, jako by ještě nikdy neviděla pořádné jídlo. Stáli, dívali se a oba tajili dech.

Konečně, když se matka najedla dosyta, očichala kotě ze všech stran, jako by si znovu kontrolovala, že je její, a ne podvržené, a když všechny kontroly dopadly k jejímu uspokojení, lehla si s tělem ochrani-
telsky ovinutým kolem kotěte jako hmyzí kukla. Felicity tajila dech, když kotě zvolna reagovalo na její teplo a blízkost, čichalo a sunulo se do správné pozice u matčina břicha, přičemž tiše kňouralo, očka stále zavřená. Pak, radost nad všemi radostmi, začalo spokojeně sát.

James se konečně vytrhl z transu.

„Pije,“ řekl. Hlas měl tlumený, ale Felicity prakticky v duchu viděla obrovský knedlík v jeho krku.

„Něco ti spadlo do oka, vid’ Tučňáku?“

Usmál se, ale oči se mu leskly. „Bez komentáře.“

„To je moc dobrý pokrok,“ řekla Felicity. „Mimino sice ještě nevidí, ale očividně cítí mléko čichem. A myslím, že tahle kočička bude skvělá mamča.“ Felicity položila Jamesovi ruku na rameno. „Ted’ patrně potřebují trochu klidu a ticha. Za chvíli je zkontroluju.“

Vykradli se z místnosti, tiše zavřeli dveře a pak zůstali stát v chodbě.

„To bylo úžasné,“ obrátil se k ní James s vykulenýma očima, které byly náhle velice modré. „Nemůžu se vzpamatovat z toho, jak na sebe reagovaly. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl.“

Jakoby nevěřicně zavrtěl hlavou.

„Je to paráda, vidět je v bezpečí, že ano?“

„A ty...“ Zaměřil na ni tisíciwattový úsměv. „Přesně jsi věděla, co dělat. Nevím, jak ti poděkovat.“

Felicity se zarděla od temene až k chodidlům.

„Vlastně to nic nebylo. Nejspíš člověk prostě jede na autopilota nebo tak něco,“ zamumlala a náhle se na něj nedokázala podívat.

„Pravý opak ničeho. Bylo to doslova neuvěřitelné. Myslím to vážně.“

Přinutila se zvednout k němu oči a okamžitě začala intenzivně vnímat, že jsou spolu sami uprostřed noci. Così, o čem se domnívala, že je už dávno u ledu, v ní začalo pálit na všechny strany. Metaforicky řečeno.

„Uvědomuješ si, že jsou skoro čtyři hodiny ráno? Můžu s upřímností prohlásit, že tenhle Štědrý večer byl celkem nezapomenutelný, ale nemusíš, víš, už jít domů?“

Její mozek a ústa jako by byly v úplném rozporu.

Samozřejmě nechtěla, aby někam odešel. Ale už bylo pozdě. Slova narušila veškerou magii, která mezi nimi vznikla.

„To... bych měl,“ ucouvl od ní. „Máš pravdu, jsou Vánoce a je moc pozdě a určitě už jsem tu byl moc dlouho... kromě toho, no, podívej se, jak v tomhle oblečení vypadám.“

Bezděky ho přejela pohledem od hlavy k patě, když to řekl, a byl to patrně o dost sugestivnější pohled, než měla v úmyslu. Okamžitě přestal couvat a zvedl obočí.

„Je to... totiž... můžu samozřejmě zůstat. Jestli stojíš o společnost. Tedy pokud zůstáváš?“

Felicity se zarděla, přikývla a ukázala k odpočívárně za svými zády.

„Je tam takové polní lůžko. Nemá to zrovna Ritz. Mám službu až do Štěpána, takže prostě zůstávám. Je to jednodušší. Každopádně bych teď nemohla ty dvě tulačky opustit, že?“

Smála se, ale zjišťovala, že se mu nedokáže podívat do očí.

„No, co kdybych vás zítra přišel... všechny zkontrolovat?“ zeptal se.

„Nemáš jiné plány?“ zeptala se a pak se okamžitě znovu proklínala.

Pokrčil rameny. „Patrně stejně zajímavé jako ty. Měl jsem v plánu posedávat v trenkách, pomalu se opíjet a jíst pamlsky. To můžu stejně klidně dělat i tady. Samozřejmě úplně oblečený. Pokud máš ještě pamlsky.“

Felicity se pokusila – neúspěšně – potlačit jeho obraz v trenkách. Znovu.

„Ne jen tak nějaké pamlsky. Mám pamlsky od Markse & Spencera.“

„Asi tě miluju,“ zazubil se a v modrých očích se mu zablýsklo.

KAPITOLA PĚT

JAMES TUČŇÁK DOSTÁL SVÉMU SLOVU a příští den se vrátil.

Dorazil s uctivým zpožděním, zřejmě aby umožnil Felicity zasloužený vánoční odpočinek, ale samozřejmě už za noc třikrát vstávala, aby zkontrolovala kočky, a na mrňavém polním lůžku o rozměrech krabičky od sirek se jí vůbec nepodařilo usnout. Takže když v jedenáct dopoledne zaklepal James na dveře, připadala si jako naprostá troska. Vlasy měla víc než neupravené a pod oběma očima zajímavě rozmazanou řasenku. *Jako sexy panda*, pomyslela si Felicity s úšklebkem, když zahlédla svůj odraz ve vnitřním okně do místnosti pejsků. Navzdory tomu se jí v břiše šířila nezaměnitelná a nečekaná nedočkavost, když otevírala dveře.

Tentokrát nebyl oblečený jako tučňák nacucaný voodoo, ale jako ctihodná lidská bytost se suchými vlasy a tak dále. Měl na sobě tmavomodrou košili a kvalitní džíny a něco v jeho modrých očích jí připomnělo pana Vysněného z *Chirurgů*. Jenom blondatějšího, samozřejmě. Hned si ve svém omšelém tričku s logem

„Zachránců zvířat“ a starých pracovních kalhotách připadala v porovnání s ním jako ještě větší troska, ale pokud nabyl stejného dojmu, nedal to na sobě znát.

Když už, tak Tučňák vypadal docela potěšeně, že ji vidí.

„Dobré ráno,“ řekl se širokým úsměvem.

Zastrčila si vlasy za ucho, když jí předal dárek povědomého tvaru, dost halabala zabalený do laciného staniolu.

„Já myslela, že nesnášíš Vánoce?“ zeptala se a připadala si trochu zrazená.

„Nesnáším,“ opáčil hbitě. „Ale až uvidíš, co to je, určitě mi odpustíš.“

Strhla obal a odhalila tak plechovku čokoládových bonbonů značky Quality Street.

„Sakra fantastické.“ Dojalo ji, že si to zapamatoval. „Já pro tebe bohužel nic nemám.“

„Ale s tím si nedělej starosti,“ vytáhl další balíček z obrovské tašky u svých nohou.

V laciném papíru se tentokrát ukrývala krabice kočičích granulí.

„Nic víc jsem v té pokoutní trafice na Bell Street nesehnal. Dneska mají zřejmě všude zavřeno.“

Usmála se. „Ne, žádné strachy, je to suprová pozornost.“ Odmlčela se. „Chceš je vidět?“

James se zazubil a vykročil kolem ní ke kočičí školce. „Proč myslíš, že jsem přišel?“

Dívali se na dvě kuličky chlupů, které spokojeně podřimovaly ve svém košíku uprostřed místnosti. Do konce i malý Bobby Charlton spal, zavrtaný do své oblíbené dečky v koutě klece, a tiše chrápal.

„Typické,“ zasyčela Felicity. „Celou noc blbnou a každých pět minut mě budí rámusem, a když teď přijdeš ty, okamžitě usnou. Ovšem opovaž se je budit!“ dodala rychle, když chtěl James šťouchnout prstem do kočičí matky.

„Ale je to velké pokušení,“ kvapně odtáhl prst. „Jen se na to podívej.“

V družném mlčení civěli na spící hromádku koček. Když teď máma jaksepatří očistila mimino, už se podobalo víc kotěti než špinavé kuličce z vaty, a dokonce se objevovaly i drobné záblesky čehosi, co vypadalo jako zrzavá srst. Zato matka byla po celém těle černě a rezavě skvrnitá, až na jednu bílou tlapku a maličký bílý bryndáček pod bradou, který budil v člověku touhu natáhnout ruku a dotknout se ho.

Když Felicity znovu promluvila, šeptala, aby nenařušila kouzlo okamžiku.

„Tak jaké dáme matce jméno? Je úchvatná. Želvinová, myslím.“

„Tak se té barvě říká? Je krásná. Ale o jménu nemám představu.“ James se velmi hluboce zamyslel. Po chvilce pokračoval: „Počkat. Už mě napadá...“

Felicity pokrčila rameny. „To doufám. Mně nápady došly. Z celé *Smrtonosné pasti* si vybavuju jen jednu ženskou postavu.“

James se zatvářil vítězoslavně, jako by mu četla myšlenku. „Gennaro. To je ono. Jako že Holly Gennarová. Nebo je to trošku ujeté? Mohla by být zkráceně Gennie.“

„To se mi děsně líbí,“ prohlásila trochu příliš nadšeně.

Chvilku na sebe hleděli. Felicity si zastrčila pramínek vlasů za ucho, náhle v rozpacích.

„Jasně,“ řekl. „Asi už je čas na vánoční oběd. Ve stylu Marks & Spencer.“